

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. П., 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Александър Люб. Александров

Членове: Коста Ст. Стоянов
Димитър Б. Бишуров

при участието на секретаря Стоянка Ст. Коцева
в присъствието на прокурора З. В. Я.

като разгледа докладваното от Александър Люб. Александров Въззивно административно наказателно дело № 20245200600047 по описа за 2024 година

С решение № 445 от 01.11.2023г., постановена по АНД № 967/23г. на РС – П. е постановено следното :

Признава обвиняемия Й. Г. Г. от с.Г. обл.П., ЕГН *****, за виновен в това, че на 29.08.2022г., в гр.П., извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото - ***** А.А.Д., ударил с ръка автомобила му и му причинил лека телесна повреда, поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 от НК го освобождава от наказателна отговорност за извършеното от него престъпление по чл. 325, ал.1 от НК, и му налага административно наказание глоба в размер на 3000 /три хиляди/ лева в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - П..

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК осъжда обвиняемия Й. Г. Г. да заплати сторените по делото разноски в размер на 213 лв. по сметка на ОДМВР-П..

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК осъжда обвиняемия Й. Г. Г. да заплати сторените по делото разноски в размер на 20 лв. в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС[1]П..

Против така постановената присъда е постъпила жалба от обвиняемия Й. Г., подадена чрез защитника му. Постъпило е и допълнение към жалбата, в което се развиват изложените оплаквания. Последните са за необоснованост и явна несправедливост на наложеното наказание. Излагат се и доводи за липса на мотиви в частта по анализа на доказателствата. Иска се отмяна на решението и постановяване на ново такова, с която подсъдимият да бъде

признат за невиновен. Алтернативно се иска намаляване размера на наложената глоба.

В съдебно заседание защитникът поддържа подадената жалба и допълнението, както и релевантите със същите отменителни основания.

Прокурорът оспорва жалбата и пледира за потвърждаване на решението. Поддържа, че същото е обосновано и законосъобразно.

Обвиняемият не се явява пред въззивната инстанция и не взема лично становище.

Пазарджишкият окръжен съд провери правилността на обжалваната присъда във връзка с доводите на страните, доказателствата по делото и служебно на основание чл. 314 от НПК.

Фактите по делото.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 29.08.2022г. свид. А.Д. пътувал с личния си автомобил „*****“ в гр.П., като се движел по ул. „*****“ в посока към плувния басейн. На предната дясна седалка до него бил неговият баща, А.Д.. Последният починал преди началото на съдебното производство/. На задната седалка в автомобила, зад шофьорското място, се намирал малолетният син на свидетеля Д..

Предния ляв прозорец на автомобила бил повреден и не можел да се отваря. Били свалени двата десни прозореца – преден и заден.

Свид. А.Д. стигнал с автомобила си до пешеходна пътека на ул. „*****“, в близост до градската баня, преди кръгово регулирано движение и спрял пред пътеката, тъй като преминавал пешеходец. Д. се бил пристроил в дясната лента, тъй като му предстояло движение направо, докато лявата лента била за завой наляво по кръговото движение. След като пешеходецът преминал, Д. потеглил бавно и в този момент отляво на автомобила се появил моторен скутер, управляван от подсъдимия Г., който също възнамерявал да се движи направо и подсвирнал с клаксона на Д., явно с намерението да мине пред него, а и пред цялата колона автомобили, наредени един зад друг в дясната лента. Свид. Д. възприел това подсвиркване като претенция на управляващия мотора, че е с предимство, но продължил да се движи напред. Така подсъдимият Г. не могъл да продължи движението си в желаната посока направо, поради което свирейки с клаксона, заобиколил автомобила на Д. отзад и минал от дясната му страна. Двете превозни средства спрели пред следващата пешеходна пътека, намираща се на излизане от кръговото движение, тъй като отново преминавали пешеходци. В този момент свид. Д. подвикнал към подсъдимия Г. в смисъл *****. Г. започнал да ***** по посока на свид. Д. – „*****“ при потеглянето на двете превозни средства ударил с ръка предното дясно огледало на автомобила „*****“, което се обърнало. Това пречело на свид. Д. да вижда в огледалото, поради което се видял принуден да спре, за да го върне в нормалното му положение.

Така след пешеходната пътека, в близост до входа на плувния басейн, Д. отбил вдясно, спрял и излязъл от автомобила. Обв. Г., следвайки го непосредствено, възприел това му действие, като умишлено „засичане“ и също спрял зад лекия автомобил.

Г. слезъл от мотоциклета, доближил свид. Д., продължавайки да ругае, и след като стигнал до него му нанесъл удар в областта на лицето с каската, която била поставена на главата му, а веднага след това започнал да му нанася удари с юмруци и да го рита, където свари по тялото му. Д. отстъпвал назад, опитвайки да се отбранява също с удари, като в крайна сметка и двамата паднали, след което пръв се изправил обвиняемият.

Развитието на инцидента било наблюдавано от бащата на свид. Д., който настоявал биещите се да спрат. Детето на свид. Д. също наблюдавало случващото се и плачело в

колата.

Свид. Д. казвал на обвиняемия да спре, тъй като баща му бил болен, а в колата има малко дете, но подсъдимият Г., съзнавайки тези факти, продължавал да нанася удари.

Наблизо преминавали други автомобили, които подминавали случващото се. Един от автомобилите се управлявал от свид. Р.Т., която видяла обления в кръв свид. Д. и възмутена от това се обадила на телефон за спешни повиквания ***. В някакъв момент подсъдимият престанал да напада и удря свид. Д., след което се качил на мотопеда си и потеглил.

Пострадалият свид.Д. също се обадил на тел.***, като не след дълго пристигнала линейка, както и свидетелите Д.К. и Р.П., полицейски служители в РУ-МВР П..

Малко след тях на мястото се върнал и подсъдимият Г..

На свид. Д. била оказана медицинска помощ в линейката, а свидетелите К. и П. разговаряли съответно с подсъдимия Г. и с Д..

В хода на разследването била изготвена съдебномедицинска експертиза на в.л. д-р М., приета на съдебното следствие. Същата устоява, че с описаните си действия обвиняемият Г. причинил на свид. Д. разкъсно - контузна рана в областта на дясната вежда, кръвонасядания по лицето и окосмената част на главата, кръвоизлив под конюнктивата на дясното око, кръвонасядания по гръдния кош и по крайниците, травматичев оток в областта на лявата подбедрица и глезенната става, подробно описани в приетата по делото съдебно-медицинска експертиза.

От заключението на вещото лице е видно, че на пострадалия Д. била причинена лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК, както и увреждания по смисъла на чл.130, ал.2 НК.

Тази фактическа обстановка първоинстанционният съд възприел при съвкупна преценка обясненията на обв. Г., показанията на свидетелите Д. и Т., приетата съдебно - медицинска експертиза и останалите относими писмени доказателствени средства.

Неоснователни са доводите в жалбата за необоснованост и липса на мотиви по анализа на доказателствата.

Районният съд е обсъдил в пълнота всички събрани относими доказателства и доказателствени средства. Съдът е съобразил както показанията на пострадалия свидетел, така и тези на свидетелката Т., която е незаинтересован очевидец на случилото. Коментирани са и косвените източници на доказателства, каквито са показанията на посетилите местопроизшествието полицаи К. и П.. Не е останало извън вниманието на съда и съдържанието на диска със записа от подадения сигнал на телефон *** от пострадалия. При обективния съвкупен анализ на доказателствената съвкупност, който настоящата инстанция напълно споделя, районният съд е стигнал до обоснования извод, че обясненията на обвиняемия, че той бил нападател от пострадалия свидетел, се опровергават по един убедителен начин. Така, в крайна сметка, контролираната съдебна инстанция достигнала до подкрепени от доказателствата, обосновани изводи за релевантните факти по делото.

В мотивите към обжалвания съдебен акт районният съд е изложил подробно съображенията си да даде вяра на едни източници на доказателства, а други да не кредитира, в съответствие с изискването на чл. 305, ал. 3, изр. 2 от НПК. Решението определено не страда от липса на мотиви в частта по анализа на доказателствата.

По приложението на закона.

При така установената фактическа обстановка, правилно контролираната инстанция приела, че от обективна и субективна страна обвиняемият Й. Г. е осъществил престъпния състав на чл. 325, ал. 1 от НК, като на 29.08.2022г., в гр.П., извършил непристойни действия,

грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото.

Настоящият съдебен състав не споделя напълно аргументите на първата инстанция в частта им, относно формата на вина. Районният съд е приел, че обвиняемият действал „по хулигански подбуди“ и извършил хулиганството с пряк умисъл.

В Постановление № 2 от 29.VI.1974 г. по н. д. № 4/74 г., Пленум на ВС, на което принципно правилно се е позовал районният съд, изрично се казва: „Хулиганството е умишлено престъпление. Деецът трябва да съзнава всички признаци на състава. Престъплението поначало се осъществява при пряк умисъл. То може да се осъществи и при евентуален умисъл. Например при нанасяне на обида, причиняване на телесна повреда или извършване на други подобни действия по чисто личен мотив тези действия могат да се квалифицират и като хулиганство при евентуален умисъл, ако са съпроводени с грубо нарушение на обществения ред и изразяват явно неуважение към обществото. Следователно субективната страна на престъплението не се определя само от мотива или от целта на престъпника, а и от съдържанието на неговия умисъл. Затова то може да се осъществи и при евентуален умисъл“.

Мотивът на обв. Г. е бил личен. Той е търсел саморазправа с пострадалия по повод възникналия спор в конкретната пътна ситуация и провокиран от забележката, която пострадалият му отправил. Действайки с тази пряка цел, обвиняемият с поведението си грубо е нарушил обществения ред. Доказателство за това е обаждането на телефон *** от свидетелката Т., която била възмутена от видяното. Представите на обвиняемия са обхващали обстоятелствата, че скандалната му проява е извършена на публично място и в присъствието на множество хора, които са възприели действията му. Г. ясно е съзнавал, че с непристойните си действия грубо нарушава обществения ред, но се е отнесъл с безразличие към това. Макар да е действал по личния мотив за саморазправа с пострадалия, обвиняемият е съзнавал, че нарушава и обществения ред и се е съгласил с тези последици на поведението си. Тоест обвиняемият е действал с евентуален умисъл, а не с пряк, както приел районният съд.

Казаното за обективната и субективна страна на деянието на обв. Г. обосновава еднозначния извод, че деянието на същия е съставомерно по чл. 325, ал.1 от НК, както в крайна сметка правилно е приел първоинстанционният съд.

Следва да се отбележи, че доколкото процесният инцидент е извършен при управление на МПС, прокурорът е следвало да прецени дали не се касае за престъпление по чл. 325, ал. 3 от НК и да повдигне още с обвинителния акт обвинение по този текст. Доколкото това не е сторено, тоест на първоинстанционното производство не е имало обвинение за такова престъпление, а и същото се явява по-тежко наказуемо, настоящата инстанция не разполага с процесуалната възможност да преквалифицира деянието по чл. 325, ал. 3 от НК, поради което и не обсъжда в детайли евентуалната съставомерност на поведението на обвиняемия по по-тежката квалификация.

Доколкото всички материалноправни предпоставки са налице, правилно районният съд е приложил института на чл. 78а, ал. 1 от НК и е освободил обвиняемия от наказателна отговорност, като му наложил административно наказание глоба.

Относно наказанието.

При определяне размера на наложената глоба, първоинстанционният съд се е съобразил, но не в пълна степен, с разпоредбите на чл. 27, ал. 1 – 3 от ЗАНН за индивидуализация на наказанието по размер.

По силата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя.

Районният съд не е изпълнил в пълен обем задължението си да съобрази всички тези обстоятелства.

На първо място съдът не е изразил становището си за обществената опасност на конкретното деяние /тежестта на нарушението/, макар да е споменал част от обстоятелствата, относими към степента на обществена опасност на същото. А те са обстоятелствата, при които е осъществена хулиганската проява – през деня, на обществено място и в присъствието на множество хора, включително бащата и сина на пострадалия. Деянието е извършено при управление на МПС и след нарушение на правилата за движение от страна на обвиняемия. Последният е започнал физическата саморазправа с пострадалия, като му причинил лека телесна повреда, изразяваща се в множество травматични увреждания, тоест интензитетът на действията на привлеченото към наказателна отговорност лице е бил значителен. Всичко това обосновава извода, че се касае за деяние с повишена степен на обществена опасност, поради което същото не следва да бъде прието за проява на дребно хулиганство. Последното разграничение винаги трябва да се прави, когато се касае за хулиганска проява.

На следващо място районният съд е пропуснал да обсъди подбудите за извършване на деянието. В конкретния случай, извлечени от обстоятелствата, при които е осъществена проявата на обвиняемия и действията на двамата участници в процесния инцидент, следва да се приеме, както беше казано по-горе, при обсъждане на субективната страна на престъплението, че обвиняемият е действал, воден от желанието си да докаже, дори да наложи собственото си виждане за това как следва да се приложат правилата за движение, пристъпвайки към физическа саморазправа със своя опонент. Тоест подбудите са желанието за саморазправа.

Районният съд е взел отношение по това кои обстоятелства счита за смекчаващи и кои за отегчаващи отговорността на обвиняемия.

Правилно като смекчаващи отговорността обстоятелства са отчетени чистото съдебно минало на обвиняемия и липсата на негативни данни за личността му.

Като отегчаващи отговорността обстоятелства са отчетени конкретните обстоятелства, при които е извършено хулиганството – в присъствието на възрастния и болен баща на пострадалия и малолетния му син. Този факт, обаче, доколкото настоящата инстанция отчете като основание да се приеме повишената степен на обществена опасност на конкретното деяние, следва да бъде изключено като самостоятелно отегчаващо отговорността обстоятелство.

Проверяваната съдебна инстанция не е отчетела и имотното състояние на обвиняемия, което също се преценява при индивидуализация на административното наказание по силата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН. Районният съд, на база приложената декларация от обвиняемия за семейно и имотно състояние, е приел, че последният не декларира трудови и други доходи. При снемане самоличността на обв. Г. в открито съдебно заседание на 19.07.2023г. е заявил, че е безработен. При това положение, предвид липсата на доказателства в противния смисъл, следва да се приеме, че обвиняемият няма доходи към момента на разглеждане на

делото, независимо че данните по делото сочат, че към момента на инкриминираното деяние е извършвал дейност по доставка на храна, вероятно в рамките на гражданско или трудово правоотношение, при което е следвало да има и доходи.

Предвид всичко казано дотук по въпросите за индивидуализацията на наказанието, настоящата инстанция прие, че районният съд неправилно е отчел като самостоятелно смекчаващо отговорността обстоятелство присъствието на мястото на инцидента на бащата и сина на пострадалия. Същевременно съдът не е придал нужната тежест на липсата на противообществени прояви от страна на обвиняемия и в крайна сметка е достигнал до извода за баланс между смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства. Този извод не се споделя от настоящия съдебен състав, който счита, че следва да се приеме превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. В този смисъл основателно се явява оплакването в жалбата за явна несправедливост на наложеното наказание. С оглед изложеното, глобата от 3000 лева, наложена на обвиняемия, се явява непропорционална на тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване, другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Затова съдът прие, че същата следва да бъде намалена от 3000 на 2000 /две хиляди/ лева.

Относно разноските.

Правилно, с оглед изхода от делото и в съответствие с чл.189 ал.3 от НПК обвиняемият е осъден да заплати разноските по делото.

При извършената служебна проверка съдът не констатира да са допуснати отстраними, съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на присъдата и връщане на делото на първата инстанция.

В обобщение на казаното дотук, доколкото се установиха основания за изменение на обжалваното решение, същото следва да бъде изменено, като размерът на наложената глоба се намали от 3000 /три хиляди/ на 2000 /две хиляди/ лева.

По изложените съображения и на основание чл. 337, ал. 1, т. 1 от НПК, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение № 445 от 01.11.2023г., постановено по АНД № 967/23г. на РС – П., КАТО НАМАЛЯВА размера на глобата, наложена на обвиняемия Й. Г. Г. от с.Г. обл.П., от 3000 /три хиляди/ на 2000 /две хиляди/ лева.

В останалата част потвърждава решението.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____